

Powrót Żydów do ich ziemi

Przygotowanie do Królestwa Chrystusowego

„Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg” — Amos 9:15.

Rozproszenie Żydów, znane jako diaspora, było wymuszane przez Rzymian i Traków przez sześć wieków, a następnie przez Arabów i Turków osmańskich przez kolejne dwanaście. Żydzi na całym świecie odczuwali tęsknotę za powrotem do swojej ojczyzny.

Choć nie przewidziano, że z Galilei wyłoni się przyszły prorok, dwóch wybitnych proroków Starego Testamentu – Nahum i Jonasz – jest związanych z tym regionem. Nie tylko pochodzili z Galilei, ale ich miasta w znacznym stopniu nawiązywały do życia Jezusa.

Po rewolucji francuskiej brytyjscy adwentyści zaczęli wierzyć, że Chrystus wkrótce powróci i przywróci Żydów do ich ziemi izraelskiej

^[1] W latach 1828-1829 Joseph Wolff rozpoczął głoszenie tego przesłania na czterech kontynentach^[2]. W połowie XIX wieku, zanim Żydom ponownie zakazano nabywania nieruchomości, sir Moses Montefiore zakupił wiele działek dla palestyńskich Żydów w pobliżu Jerozolimy.

Światowe klęski

Pierwsze prawdziwie globalne katastrofy od czasów potopu miały miejsce dopiero po roku 1870 – dotychczas odnotowano pięć lub sześć takich wydarzeń.

Najważniejsze wydarzenia w historii świata zostały przedstawione na schemacie: katastrofy umieszczono poniżej osi, natomiast wydarzenia pozytywne, takie jak wyjście z Egiptu i pierwsze przyjście Chrystusa, znalazły się powyżej niej.

Czarna śmierć, prawdopodobnie dżuma dymienicza, która miała miejsce około 1347 roku, z pewnością mogłaby stać się plagą o zasięgu globalnym, gdyby wówczas istniał rozwinięty transport międzynarodowy. Ponieważ jednak pojawił się on dopiero długo po Reformacji, pierwszą globalną katastrofą był długi kryzys (1873-1890)^[3]. Każde kolejne światowe wstrząsy stanowiły istotny etap w procesie odbudowy Izraela.

Długi kryzys (1873-1890-te). W 1870 roku powrót Ży-

dów do Palestyny/Izraela wydawał się prawie niemożliwy z ludzkiego punktu widzenia. Jednak na początku długiego kryzysu, jesienne zasiewy w 1874 roku przyniosły katastrofalnie słabe plony wiosną 1875 roku na Półwyspie Bałkańskim. To z kolei doprowadziło do chrześcijańskiego buntu przeciwko Imperium Osmańskiemu w połowie 1875 roku, a ostatecznie do ogłoszenia bankructwa tego imperium 6 października tego samego roku. Osmanie odmówili spłaty długów wobec krajów chrześcijańskich, a jedynym sojusznikiem Turcji w całej Europie pozostała Wielka Brytania.

W międzyczasie Isaac Disraeli pokłócił się z członkami swojej synagogi, a w akcie zemsty ochrzcił swoje dzieci w Kościele anglikańskim (31 lipca 1817 r.). Kilkadziesiąt lat później, dzięki temu posunięciu, jego syn, Benjamin Disraeli, mógł zostać wybrany na premiera (1868, 1874-1880). Disraeli oznajmił osmańskiemu paszy, że jego kraj jest bankrutem i potrzebuje pieniędzy; zasugerował, że mógłby znaleźć nabywców na część bezużytecznej ziemi w Palestynie. Pasza ostatecznie zgodził się sprzedać ziemię położoną około 10 km na wschód od Tel Awiwu. Żydowskie osadnictwo przybyło tam 3 listopada 1878 roku i nazwali to miejsce Petach Tikwa – „Brama Nadziei”^[4]. Pierwsza alija, czyli duża fala imigracji Żydów z innych krajów, rozpoczęła się w 1882 roku, a po niej nastąpiły jeszcze cztery fale.

I wojna światowa (1914-1918). Zbrojenia w Europie doprowadziły do wybuchu I wojny światowej. Wielka Brytania potrzebowała acetonu, kluczowego składnika w produkcji materiałów wybuchowych. Żydowski chemik Chaim Weizmann opracował proces bakteryjnego przekształcania skrobi w aceton i butanol. W dowód wdzięczności minister spraw zagranicznych Arthur Balfour wydał oświadczenie skierowane do lorda Rothschilda, zamożnego i wpływowego brytyjskiego Żyda:

„Rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na ustanowienie w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego i dołoży wszelkich starań, aby umożliwić osiągnięcie tego celu, przy czym jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że nie uczyni on nic, co mogłoby zaszkodzić obywatelskim czy religijnym prawom istniejących w Palestynie społeczności nieżydowskich oraz prawom i statusowi politycznemu, z jakich Żydzi korzystają w każdym innym kraju” (2 listopada 1917 roku). Celem tego oświadczenia było zdobycie poparcia Żydów po obu stronach wojny.

Wielki kryzys (1929-1939). Jak to często bywa po wojnie, inflacja przyspieszyła, szczególnie w Niemczech, gdzie doszło do hiperinflacji. Zazwyczaj prowadzi to do

kryzysu gospodarczego. W czwartek, 24 października 1929 roku, miało miejsce załamanie amerykańskiej giełdy papierów wartościowych.

W Niemczech problemy gospodarcze przyczyniły się do dojścia do władzy postępowej Narodowosocjalistycznej Niemieckiej Partii Robotniczej (nazistowskiej). Żydzi zostali początkowo zmuszeni do opuszczenia kraju i pozwolono im wyjechać z niewielką ilością pieniędzy. Mufti Jerozolimy uznał, że Żydzi nie powinni przybywać do Palestyny i przekonał kanclerza Niemiec Adolfa Hitlera do wprowadzenia „ostatecznego rozwiązania”, czyli ludobójstwa wszystkich Żydów znajdujących się pod jego władzą. Rozpoczął się Holocaust.

Żydzi mieli różne doświadczenia. Jeden z Izraelczyków wspominał, że gdy Hitler doszedł do władzy, policjant zwrócił się do jego ojca, zauważając, że jego aktywna politycznie matka wygląda na bardzo zmęczoną, i zasugerował, aby zabrał ją na wakacje. Zrozumieli aluzję i postanowili opuścić Niemcy. Inna Izraelka, A. Gileadi, przebywała w Monachium, bastionie Hitlera, nawet w trakcie II wojny światowej. Jako mikrobiolog, wykonywała zawód o kluczowym znaczeniu, co sprawiło, że ani ona, ani nikt z jej rodziny nie znajdował się w niebezpieczeństwie. Niemniej jednak znacznie większa liczba Żydów była najbardziej prześladowaną grupą w obozach koncentracyjnych, nawet bardziej niż Badacze Pisma Świętego i Świadkowie Jehowy^[5].

Brytyjczycy sprawowali mandat nad Palestyną, jednak nie zezwalali na imigrację Żydów do tego regionu. Mimo to populacja żydowska w Palestynie wciąż rosła.

II wojna światowa (1939-1945). Prześladowania Żydów w całej Europie Środkowej znacznie nasiliły się w trakcie II wojny światowej. Najlepsze szacunki wskazują, że w Holokauście zginęło sześć milionów Żydów. Który kraj byłby skłonny przyjąć żydowskich uchodźców wojennych? Prezydent Stanów Zjednoczonych Franklin Roosevelt odmówił, a nawet odesłał statek z żydowskimi uchodźcami, który przybył do jego kraju. Wielka Brytania również nie wpuściła ich do Palestyny, chociaż niektórzy zdołali przedostać się tam potajemnie. Na całym świecie jedynie Filipiny przyjęły uchodźców w czasie wojny. Mimo to liczba Żydów w Palestynie wzrosła do około 500 000.

Na przykład z przedwojennej populacji 14 000 Żydów w Sziget w Rumunii, w 1973 roku liczba ta spadła do zaledwie stu osób. Wśród nich pozostała tylko jedna para w wieku rozrodczym, która zajmowała się opieką nad osobami starszymi. Sytuacja ta ilustruje mądrą politykę wysyłania młodych ludzi, zdolnych do budowania kraju, do Izraela, podczas gdy starsze pokolenie pozostaje w domu, aby prowadzić interesy i wspierać finansowo swoje dzieci w Izraelu.

Zimna wojna (walka komunistyczna między Wscho-

dem a Zachodem, 1945-1989). W momencie wygaśnięcia mandatu brytyjskiego i ogłoszenia niepodległości Izraela 14 maja 1948 roku liczba ludności żydowskiej w Palestynie zbliżyła się do 700 000. W następnym roku imigracja żydowska wzrosła o około 240 000 osób. Zobacz wykres na stronie 27, wzrost populacji żydowskiej od 1870 roku. Obecnie liczba Żydów na świecie przekracza 7,7 miliona, co stanowi ponad 48% całkowitej populacji żydowskiej.

Rewolucja rosyjska w 1917 roku była kierowana przez pięcioosobowy komitet, w skład którego wchodził trzej Żydzi, Mikołaj Lenin, którego matka była Żydówką, oraz Józef Stalin, Gruzin (Kartwel/Tubal). Na przestrzeni dziesięcioleci zmieniali się jednak przywódcy państwa – i wraz z nimi zmieniał się nastawienie wobec Żydów. W latach 70. uczeni, którzy podpisywali petycje w obronie sowieckich dysydentów żydowskich, uznali za konieczne opuszczenie kraju i ucieczkę do Izraela, Ameryki oraz innych krajów. W szczytowym momencie, w 1990 roku, około 185 000 Żydów wyemigrowało ze Związku Radzieckiego do Izraela (Związek Radziecki upadł w następnym roku, 26 grudnia). W latach 90. około miliona Żydów opuściło tereny byłego ZSRR, aby przybyć do Izraela. (Z najwyższego poziomu populacji żydowskiej w ZSRR – około 3,2 miliona przed II wojną światową, po wojnie było ich prawdopodobnie 1,4 miliona, a w momencie upadku Związku Radzieckiego – 1,5 miliona).

Cuda obficie towarzyszyły powstaniu i rozwojowi Izraela. Gdy w 1948 roku ogłoszono niepodległość, jego arabscy sąsiedzi zaatakowali ze wszystkich stron. Wielka Brytania zadbała o to, aby Arabowie dysponowali czołgami, podczas gdy Izrael nie miał żadnego. Izraelskie kobiety zostały więc przeszkolone, by hałaśliwie toczyć beczki po ulicach i brzęczeć ciężkimi łańcuchami. Jordańscy żołnierze przestraszyli się tego hałasu i uciekli, pozostawiając swoje czołgi – niektóre z kluczykami w stacyjkach i włączonymi silnikami. W ten sposób Izrael zdobył czołgi! Naród odrodził się w ciągu jednego dnia, spełniając wizję Izajasza (Izaj. 66:8).

Wojna synajska z 1956 roku zakończyła się porozumieniem, na mocy którego siły Organizacji Narodów Zjednoczonych miały stanowić bufor między Egiptem a Izraelem. Jednak w 1967 roku prezydent Egiptu, Gamal Abdel Naser, zaplanował atak mający na celu zniszczenie Izraela. 16 maja nakazał wojskom ONZ, znanym jako siły pokojowe, opuszczenie tego obszaru, co też uczyniły. (Najwyraźniej ONZ była tam, aby chronić Egipt, a nie Izrael). Siły egipskie zostały rozlokowane na całym Półwyspie Synajskim, co zmusiło Izrael do przeprowadzenia ataku z zaskoczenia 6 czerwca. (Mówi się, że w momencie ataku egipskie dowództwo wojskowe leciało jednym samolotem i nie było z nim kontaktu). Izrael stracił 19 pilotów, niszcząc jednocześnie 288 egipskich samolotów, w tym 99 sztuk samolotu

MIG-21.

Leszek Kopczyk opowiada, że na początku kampanii na Synaju 14 izraelskich czołgów zbliżało się do granicy z Synajem, kiedy czołg na czele kolumny uległ awarii. Naprawa musiała zostać wstrzymana do momentu, gdy burza piaskowa ucichła. Następnie naprawili czołg i ruszyli dalej. Po przekroczeniu granicy odkryli plastikowe miny lądowe, które nie byłyby wykryte przez ich wykrywacze min. Miny zostały odsłonięte przez burzę piaskową. Egipcjanie byli tak pewni siebie, że spalili przez całą noc – i zostali pojmani przez Izraelczyków.

Zimna wojna spowodowała, że znaczna część żydowskiej społeczności z Europy Wschodniej emigrowała do Izraela.

Pandemia COVID-19 (2020-2022, a może dłużej?) Inwazja Hamasu na Izrael, która miała miejsce 7 października 2023 roku, doprowadziła do śmierci około 1200 Izraelczyków, a 251 innych osób zostało uprowadzonych do Gazy. Ponieważ jednak Hamas pospieszył z atakiem, nim jego potencjalni sprzymierzeńcy byli gotowi, tysiące Żydów zostało ocalonych. Niespodziewanym skutkiem tych działań jest to, że większość społeczeństwa izraelskiego zjednoczyła się w obronie przed najeźdźcami oraz ich potencjalnymi sojusznikami.

13 kwietnia 2024 roku Iran i jego sojusznicy wystrzelili 300 rakiet i dronów w kierunku Izraela. We współpracy z Jordanią, Arabią Saudyjską, Stanami Zjednoczonymi oraz innymi krajami, Izrael uruchomił wielonarodowy system obrony, który wcześniej nie był testowany. Większość pocisków została przechwycona, co było cudem.

1 października 2024 roku Iran wystrzelił w kierunku Izraela 200 pocisków balistycznych, z których większość została przechwycona. Żaden Izraelczyk nie zginął w wyniku tego ataku raketowego, jednak jeden arabski młodzienc, który świętował atak, stracił życie w

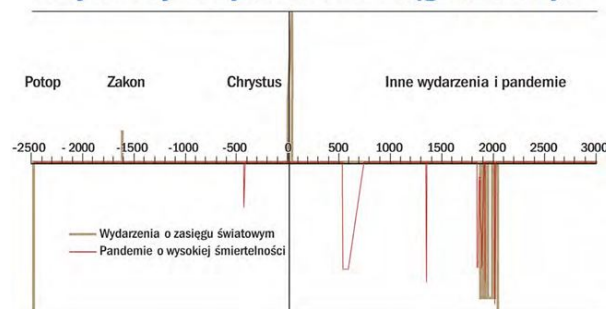
wyniku ranienia odłamkami pocisku. To kolejny cud.

12 czerwca 2025 roku Siły Powietrzne Izraela przeprowadziły atak na irańskie obiekty nuklearne i raketowe, nie tracąc przy tym żadnego pilota. Iran odpowiedział, wysyłając drony w kierunku Izraela, jednak zostały one zestrzelone, nie wyrządzając żadnych szkód. Jeszcze jeden cud.

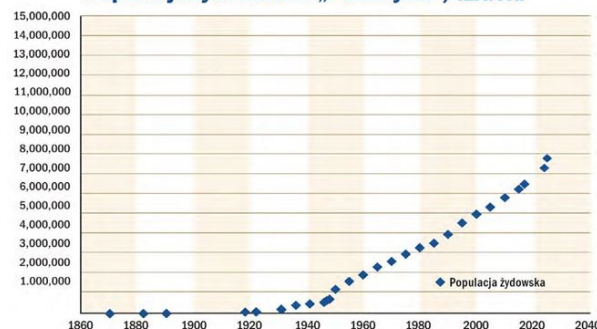
Dlaczego nienawiść do Żydów stała się tak powszechna? Wydaje się, że media ulegają wpływom islamistów i marksistów. Czy ci, którzy ich nienawidzą, zmuszają Żydów na Zachodzie do powrotu do Izraela?

Każde z tych istotnych wydarzeń na świecie przyczyniło się do kolejnego znaczącego kroku w kierunku odrodzenia Izraela, co zapowiada ustanowienie Królestwa Chrystusa.

Najważniejsze wydarzenia o zasięgu światowym

Populacja żydowska w „Palestynie”/Izraelu

[1] O. Kindig, *Mądrzy rozumieją*, „The Herald” 2025, nr 4, s. 12. „W czasie, gdy ten sąd spada na chrześcijaństwo, Żydzi zostaną przywróceni do swojej ziemi”.

^[2] Joseph Wolff (1795–1862) był Żydem, który sam przeszedł na chrześcijaństwo. Po konferencji proroczej w Albury w 1828 roku zaniósł przesłanie adwentystyczne do Europy kontynentalnej, a następnie do Egiptu i Palestyny, docierając także do Żydów w obu tych regionach oraz w dalsze zakątki na wschodzie. Kulminacyjnym momentem jego podróży do Ameryki Północnej było przemówienie wygłoszone na wspólnym posiedzeniu Kongresu Stanów Zjednoczonych w grudniu 1836 roku, na zaproszenie byłego prezydenta Johna Quincy Adamsa. Wolff zyskał miano „misjonarza świata”.

^[3] Panika finansowa rozpoczęła się 9 maja 1873 roku w Wiedniu i rozprzestrzeniła się na Nowy Jork 20 września tego samego roku. Zakończenie długiej depresji miało różny przebieg w poszczególnych krajach, jednak zazwyczaj miało miejsce w pierwszej połowie lat 90. XIX wieku.

^[4] Petach Tikwa okazała się bagnistym terenem, na którym panowała malaria, co spowodowało, że została opuszczona w ciągu dwóch lat. Jednak po sprowadzeniu środków chemicznych do zwalczania komarów teren został ponownie zasiedlony. Obecnie Petach Tikwa jest piątym co do wielkości miastem w Izraelu.

^[5] Np. D. Garbe, *Between Resistance and Martyrdom, Jehovah's Witnesses in the Third Reich*, Madison, University of Wisconsin Press, 2008.